

*Kdysi dávno žili jeden princ a jedna princezna jménem Tyr a Zisa.*

*O tom už jsi slyšela. Něco pravdy na tom je. Lidé, kteří žili před sluncem a měsícem, si nestavěli města, nekorunovali krále a nebojovali ve válkách. Kradli se z jedné potemnělé díry do druhé, naslouchali větru a děsili se dne, kdy je navštíví pánové z lesa.*

*Když hvozdňané opravdu navštívili svá kňourající lidská stáda, občas si mezi nimi našli oblíbence. Tyrův a Zisin otec k nim patřil – tančil, jak hvozdňané pískali, a nabízel jim lidi ze své přízně. Na oplátku z něj učinili vládce kmene, jenž se choulil na břehu ledového černého jezera.*

*Tyrovi a Zise to přineslo následující: když hvozdňané přišli zkontrolovat své stádo, klečeli vedle svého otce. Kromě něj všichni členové kmene pozorovali hvozdňany s tichým strachem. A když bylo Tyrovi a Zise šestnáct let, pomalovali si tváře okrem a krví a poslušně seděli, zatímco se hvozdňané přišli rozhodnout, ze kterého se stane jeden z nich a kterého obětují Požíračovi.*

*Hvozdňané kolem dvojčat utvořili kruh a položili mezi ně meč. Ten z nich, jenž jako první usekne ruku tomu druhému, se stane hvozdňanem. Ten, který bude slabý a nechá se zmrazčit, poslouží jako oběť. Pokud to neudělá ani jeden, oba okamžitě propadnou hrdlem.*

*Zisa by pro svého bratra s radostí obětovala ruce, nohy, oči i jazyk. Věděla však, že když bude čekat, až pozvedne meč, její bratr odmítne a zemře spolu s ní – a jeho smrt byla to jediné, co Zisa nedokázala snést.*

*A tak popadla meč a utála mu pravou ruku.*

Zakroucenými potemněnými uličkami Rocamadouru se proháněly poryvy větru, které rozbouřily jemný déšť do bičujících proužců. Rachele se skrčila na štítu domu, zakryla si před deštěm oči a rozhlédla se po vrcholcích střech. Měsíc byl schovaný, ale Rachele se zdálo, jako by se ve vzduchu leskly skryté proudy, spirály a víry, jako síla neviditelná obyčejným lidským očím. Nejenže v dálce po levé straně viděla ohromnou masu katedrály, ale dokázala rozeznat i siluetu všech chrličů, které se krčily na jejích věžičkách. O tři ulice dál se domů kodrcal nějaký kočár a ona viděla každické cáknutí, když koňská kopyta došlápla do bláta.

A všude okolo viděla stíny Velkého hvozdu.

Když se města příliš rozrostla, něco se stalo. Jakmile se z jejich pochmurných dlážděných uliček stala stejně spletená bludiště, jaká tvoří propletené větve lesní klenby, síla Velkého hvozdu začala prosakovat dovnitř. Obyčejní lidé možná jen letmo pocítili, že je na těch temných uličkách něco prapodivného. Ale Rachele byla pokrevná. Mezi stíny budov dokázala rozeznat tmavší stíny vrhané přízračnými listy a větvemi. Ve hvízdání větru byla schopná zaslechnout strašidelný lesní šepot.

Byl čas na lov.

Rozběhla po hřebenu střechy. Na jejím konci skočila. Na malý okamžik lehoučce prořízla vzduch a tmu a pak dopadla nohama na další střechu a uklouzla. Vmžiku zase získala ztracenou rovnováhu a opět se rozběhla.

Na východ od katedrály byla čtvrt, kde za poslední dva týdny pětkrát zaútočily lestvůry. Tady nešlo jen o řadu nahodilých vpádů, tohle byla smečka, co se zas a znovu vrací na místo, kde nacházela kořist.

Dnes v noci už nikoho dalšího neuloví.

Další střecha a další. A pak Rachele dospěla k širokému dlážděnému prostranství Place du Gloire. Seskočila ze střechy na zem a rovnou náměstí přeběhla.

V jeho středu stály dvě bronzové sochy Tyra a Zisy, které v rukou držely meče Joyeuse a Durendal. Podstavce soch zcela pokrývaly velké potištné archy – už zase další odpůrci, kteří se dotazují, jak se král opovažuje zvyšovat daně, když se úrodě kvůli krátcím se dnům ne-daří. Jak se opovažuje nejmenovat dědice, když se proslýchá, že má podlomené zdraví. Jak se opovažuje nechat žít pokrevné, když přitom všichni vědí, že Hvozd neustále sílí.

Poslední dobou takových pamfletů vídala spoustu. Zanedlouho se objeví další skupina pošetilců, kteří se pokusí napadnout někoho z králových pokrevných. A další kolečko zatýkání.

Rachele vylezla přímo po průčelí budovy na druhé straně náměstí a krále i rebely pustila z hlavy. Na střechách bylo všechno jednodušší. Běžela a skákala a nebrzdilo ji nic než vítr. Pak doběhla do čtvrti, kde se odehrály útoky lestvůr. Usadila se na hřebenu střechy, dávala pozor a čekala.

A čekala.

Noc se pomalu vlekla. Pryč byl ten oheň, jenž jí spaloval žíly, když běžela městem. Teď byla ztuhlá a prokřehlá, v očích jí z nedostatku spánku tepalo a skoro ztratila cit v prstech, ve kterých ještě stále svírala jílec meče. Jenže si slíbila, že dokud se o tuhle smečku nepostará, nepůjde spát.

Abyste se udržela vzhůru, upřeně pozorovala zářící rudý provázek, který měla uvázaný na prstu a jenž se táhl dolů ze střechy. Ten provázek – pro všechny kromě ní byl neviditelný – sloužil jako připomínka toho, proč nemohla přestat lovit. Věděla, že pokud se na něj bude dívat dost dlouho, jizva na její pravé dlani začne bolet. I to byla připomínka.

Nikdy nebude moct přestat lovit. Nezaslouží si to.

Jako v odpověď na svou myšlenku uslyšela sbor tichých, téměř melodických stenů.

A pak je spatřila dole na ulici: pět nevelkých lestvůr, které připomínaly psy. Jejich vychrtlá bílá těla byla průsvitná a čenichy měly krvavě rudé. Vypadaly jako duchové mazlíčků nějaké dvorní dámy, ale Rachele už viděla, jak za několik minut roztrhaly člověka na kusy.

Jeden ze psů zpomalil a zůstal pozadu. Zvedl hlavu a zavětřil.

Rachele si vytasila a vrhla se dolů.

Ještě než dopadla do bláta, pes uskočil. Ale nebyl dost rychlý, aby se vyhnul jejímu meči. Čepel prořízla průsvitné maso i kosti, začala z něj prýštit krev, najednou tak jasná a hmotná, ale jakmile tělo dopadlo na zem, už se měnila v bláto.

Ostatní psi se otočili, aby se jí postavili. Vrčeli a ohrnovali pysky nad tou nechutnou záhadou. To stvoření bylo plné moci Velkého hvozdu, a přesto se obrátilo proti nim! Vyrázili.

Rachele se zašklebila. Obličej jí bičoval déšť, vítr a krev, jak se mezi psy otáčela a sekala čepelí. O pár chvil později byla sama a těla přízračných psů se kolem ní rozplývala do bláta.

Lapala po dechu a poslouchala – nic než pleskání deště, ševelení větru a slabé výkřiky, které se ve městě ozývaly dokonce i v noci. Ani nic necítila.

Lov skončil, a jakmile si to uvědomila, znovu ji dostihlo dřívější vyčerpání.

Také jí došlo, že lov skončil na místě, kde si mohla dát něco teplého k pití. O dva vchody dále se z oken kavárny linulo světlo a její vývěsní štít se houpal ve větru. Rachele prošla loužemi. Došla ke dveřím,

když vtom se jí za zády znovu přihnal vítr a postrčil ji kupředu. Do kavárny vešla hlučně, ale nepolevovala v ostražitosti.

Vevnitř oslnivě zářily olejové lampy a Rachele musela rychle přimhouřit oči. V téhle kavárně ještě nikdy nebyla – nacházela se poměrně daleko od jejího obvyklého území –, ale vypadala celkem příjemně. Vzduch tu byl teplý a prostupovala ho vůně kávy. Navzdory pozdní hodině u stolů sedělo ještě osm mužů. Ve srovnání s chladnou osamělostí noci tam venku působila kvůli jejich přítomnosti místnost přeplněným dojmem. Strniště na jejich bradách, lem jejich kabátů, tiché lidské zvuky, které vydávali, když dýchali nebo si něco mumlali pod vousy. Na zeď za nimi nějaký umělec, který měl víc snahy než talentu, namaloval vířící promenádu postav z dějin a legend. U pultu viselo bronzové chodidlo s červeným glazováním na pahýlu kotníku: Zásvitova levá noha, běžná modla hokynářů.

Pomaloučku k ní zvedali pohledy a zarazili se. Hlasy postupně utichaly. Mladé ženy do kaváren bez doprovodu obvykle nechodily – a už vůbec ne takhle pozdě v noci –, ale na tom jim ani za mák nesešlo. Nezajímalo je ani to, že byla jednou z mála žen, které měly od krále svolení nosit meč a od církve zvláštní povolení halit se do mužského oblečení. Ne když měla na rudém kabátě na obou ramenech vyšítou černou fleur de lis, symbol Královského řádu kajicných. Symbol králových pokrevných.

*Královi vražední mazlíci.* Tak je označovaly nelegální pamflety nalepené na stěnách v uličkách, a všichni lidé, s nimiž se setkala, to věděli. Rachele už se dávno přestala zalykat, když jim tu přezdívkou vyčetla z očí.

Ale tentokrát viděla víc strachu než obvykle. A nenáviděla. Tihle lidé nejspíš pochodovali v kajicných průvodech a vylepovali pamflety, které téměř vyzývaly ke vzpouře. Měli za to, že narůstající temnota byl boží trest, který vyvolala králova ochota využívat zvrácené moci pokrevných.

Pomyslela si: *Kdybych musela, tak je všechny pozabím.*

Postavila se před ni nějaká dívka. Nemohlo jí být víc než čtrnáct

a měla obrovské oči, velké lokty a bledé, tenoučké ručičky, které by Rachele dokázala zlomit holýma rukama.

„Co pro vás můžeme udělat, mademoiselle?“ zeptala se uctivě, přitom však nervózně těkala pohledem po podlaze.

Rachele je mohla všechny porazit. Ale po tom netoužila. Chtěla se posadit do rohu se šálkem horké kávy a zahrát se uprostřed lidského shonu, zatímco se jí všichni budou vyhýbat pohledem, jako to dělávala v kavárně na rue Grand-Séverin, kde ji lidé znali a pamatovali si na tu noc, kdy před lestvůrami zachránila čtyři děti.

Tohle místo bylo vřelá a lidské, ale všichni ji tu nenáviděli. Najednou jí chladná, provlhlá noc začala připadat přitažlivější.

Pak si ale všimla muže, který seděl v koutě s dlouhýma nohama nataženýma před sebou. Límeček kabátu měl zdvižený a čepici staženou hluboko do obličeje, ale jeho ostré lícní kosti a plné, arogantní rty by poznala kdekoli. Byl to Erec d'Anjou, kapitán králových pokrevných, který předstíral, že je obyčejný poddaný, aby mohl špehovat královy nepřátele.

At se propadne, jestli v jeho přítomnosti vezme roha.

Rachele se rozkročila. „Potřebuju kávu,“ poručila si.

Dívku náhle odstrčil starší muž. Měl podobné rysy v obličeji – nejspíš otec nebo strýc – a napjaté svaly.

„Tohle je slušná kavárna,“ zabručel hlubokým hlasem.

„Výborně!“ odvětila. „Nerada bych si pokazila pověst.“

„Nemusíš nás obtěžovat,“ řekl ten muž. „Pro lásku Zásvita, jdi někam jinam.“

Měl kuráž, to mu musela přiznat. Zbystřila smysly, jako vždycky, když se někdo kolem ní bál – napůl viděla a napůl slyšela prudké, zoufalé tepání v žilách na jeho krku. Přesto na ni výhruzně zíral, jako by snad nemohla vytáhnout meč, proříznout mu hrdlo a odkráčat pryč. Jako by nikdy neměla krev za nehty. Jako by se jí nikdy nerozstříkla po obličeji.

Donutila se myslet na něco jiného. „Jsem králova služebnice. Slušný podnik by se cítil poctěn, že mě může obsloužit.“

„Víš přece, že jim můžeš vyhrožovat až do aleluja,“ ozval se z kouta

Erec, „ale stejně ti do toho kafe plivnou.“ Věnoval jí znužený a unavený pohled. „Nechceš se vrátit, až se naučíš, jak máš lidi přesvědčit?“

Hrdlo se jí stáhlo pocitem bezmoci a marnosti. Erec si vždycky našel něco, čím ji poškádlil, když mu to nemohla vrátit.

Beze slova nakráčela do jeho rohu a posadila se mu do klína. „No ne, ty jsi ale ohleduplný mladík,“ řekla hlasitě. „Tak povídej, jak přesně mám lidi přesvědčovat?“

Ereca nebylo možné uvést do rozpaků – stejně jako nejde přinutit vodu, aby tekla do kopce –, ale aspoň se mohla postarat o to, že jeho nenápadně strávený večer bude naprosto v troskách.

Vzal její tvář do ruky a palec jí zahákl za bradu. „Občas se něco líp předvádí, než popisuje, co říkáš?“

Do tváří se jí nahrnula krev. Před dvěma roky ji velmi snadno přesvědčil, aby ho políbila. Tehdy ještě nedokázala poznat, kdy žertuje a kdy mluví vážně. Tehdy ještě netušila, že své polibky nikdy nemyslí vážně.

„Ty mi nemusíš nic ukazovat,“ řekla. „Já už totiž moc dobře vím, co jsi zač.“

„Vážně?“ zeptal se Erec a nakrčil obočí do tvaru, který tak dobře znala, až se jí z toho rozbušilo srdce.

Pak zaslechla sérii tichých cvaknutí.

Ohlédla se přes rameno a proklela se, že se od Ereca nechala rozptýlit. Protože teď tu stálo dvanáct mužů a čtyři z nich drželi muškety. Jejich široké mosazné hlavně se v tlumeném světle leskly.

„Odstup od něj,“ vyzval ji majitel kavárny.

Rachelle si v hlavě bleskově a chladnokrevně spočítala všechny možnosti. Předtím měla za to, že by je všechny zvládla zabít. Nejspíš by to pořád dokázala, s Erecovou pomocí, protože i když si někteří pošetilci mysleli, že stačí na pokrevného namířit mušketu, stisknout spoušť a bude po něm, lidské ruce byly pomalé a muškety nemířily zrovna přesně.

Ale občas se pošetilcům poštěstilo. A dokonce ani pokrevný by nepřežil přímý zásah kulkou do obličeje.

„Vážně jsi měla odejít, když jsem ti to říkal,“ zamumlal Erec.

„Vážně jsi je měl zatknout hned, jak vytáhli ty muškety,“ opáčila Rachelle.

„Chtěl jsem počkat, dokud neprozradí všechny své přátele.“

„Řekl jsem, že máš odstoupit,“ zavrčel majitel. „Už nebudeme hrbit hřbety před vrahy.“

„Tak to bych se asi měl taky klidit,“ řekl Erec. „Jsem totiž Erec d’Anjou, kapitán králových pokrevných, a nevěřili byste, kolik krve mám na rukou.“

„Myslím, že věřili,“ řekla Rachelle.

„Ty zrádce!“ vyhrkl rozzuřeně jeden z mužů.

„Ale nezradil jsem krále,“ řekl Erec a pevně Rachelle stiskl pažemi. Věděla, že se jí chystá mrštit jedním směrem, zatímco on se vrhne druhým. Opravdové nebezpečí spočívalo v té první chvíli, než se dostanou z dostřelu mušket – jakmile budou v pohybu, budou v bezpečí, protože muškety jsou jen tak dobré jako ruce, jež je drží, a oči, které je směřují.

Cítila, jak jí v žilách začíná hučet ledově spalující vzrušení z bitvy.

Kdyby se zrovna nechystala bojovat, možná by záblesk pohybu, který se jí mihl na kraji zorného pole, ani nepostřehla. Pohlédla na nástěnnou malbu, na listy, které byly úžasně vyvedené v pozadí, skoro jako živé.

A pak si uvědomila, že se hýbou. Nebyly součástí malby, ale vyrůstaly ze zdi a chvěly se ve vánku, jež necítila.

Byl to letmý pohled do Velkého hvozdu, podobný tomu, jaký spatřila ve zmoklých ulicích. Ale to se vevnitř nestávalo. Žádný pokrevný, bez ohledu na to, jak vyvinutý měl druhý zrak, neviděl Hvozď zevnitř lidského obydlí.

Pokud se tedy Hvozď nezačal doopravdy zjevovat a neprosakovalo z něj dost síly, aby na sebe vzal fyzickou podobu v lidském světě.

„Erecu,“ oslovila ho tiše. Chladné vzrušení z boje se měnilo v pocit nevolnosti a očekávání. „Je tady Hvozď.“

Teď už cítila tu kyselou, bzučící přítomnost lestvůr. Přímo tady

v místnosti, zatímco byla obklopená nenávidnými, nepřátelskými a příšerně křehkými lidmi.

„Jak neblahé,“ opáčil Erec.

Najednou sebou mrsknul na stranu a Rachele stáhl s sebou. Vymaňila se z jeho sevření a postavila se zpátky na nohy. Tam, kde před chvílí stáli, se teď krčil další přízračný pes a mezi tesáky mu visel rudý jazyk.

Ozval se ohlušující sbor ran.

„Všichni ven!“ zařvala Rachele, a když si uvědomila, že tasila meč, pořádně ho sevřela v ruce. Pak nad ní něco zašustilo. Vzhlédla.

Strop místnosti byl úplně zarostlý a ve větvích se krčilo nejméně deset psích leštů, které na ni upřeně shlížely zářícíma očima.

Tohle nebyl žádný náhodný úponek moci Hvozdu. Tohle bylo kompletní zhmotnění a ona žádné takhle špatné neviděla od té doby, co... co...

Zbytek smečky seskočil dolů. Lidé je konečně spatřili a začali ječet. Rachele uskočila na jednu stranu, Erec na druhou a všechny myšlenky přehlušilo zářivé, doběla rozpálené delirium pohybu. Lidská slova ani lidské strachy už neexistovaly, pouze jednoduché, instinktivní znalosti: teď udělej výpad, teď máchni ostřím. Přeskočila stůl a už jí stál za zády Erec a společně dostali další hlouček tvorů.

Vrhla se na stranu, aby se vyhnula dalším leštům, a zakopla přímo o mladou dívku – proč ji ti pitomci nedostali ven, než se pokusili spáchat vraždu? Rachele ji strčila pod nejbližší stůl, a zrovna když se otáčela, jeden pes ji uhodil do ramene a shodil na zem.

Ozvalo se začvachtání, jak Erec leštů do hlavy zapíchnul dýku.

„Dávej pozor!“ vyštěkl a okamžitě se od ní odvrátil.

Rachele se zvedla do sedu, vytáhla zmítajícímu se stvoření čepel z lebky a hodila ji přímo mezi oči nejbližší leštů. Popadla meč a zasadila škubajícímu se stvoření ještě jednu ránu, tentokrát smrtelnou, do břicha. Zachvělo se a rozpustilo na bahno.

Uvědomila si, že naživu jsou už jen poslední dvě leštů a s oběma právě bojuje Erec. Jeho smrtící ladnost svědčila o tom, že už psům moc času nezbývá.

„Tys mě zachránila.“

Dívčin tichý hlas se třásl. Rachele se znova podívala pod stůl – dívka byla velmi bledá. Oči měla vykulené a strachem pootevřená ústa.

Ne.

Dívka měla ve tváři *naději*. A stejná naděje jí rozechvívala hlas, když řekla: „Vy ve skutečnosti nejste zrůdy, že ne? Lidé jako vy – pořád ještě můžete být zachráněni.“

Rachele vyskočila na nohy a krev jí tuhla v žilách. Věděla totiž, proč se dívka tak zoufale drží naděje. Věděla, proč se tady Hvozd takhle zjevil.

A věděla, co na ně čeká nahoře v patře.

„Erecu,“ řekla, „postarej se o ten zbytek.“ A vystřelila do schodů. Na zdech schodiště rostl břecťan a mezi listím se míhali červení ptáčci.

Dveře pokoje na jeho vrcholu byly pevně zamčené. Rachele do nich kopl jednou, dvakrát a pak povolily.

Uvnitř byl Velký hvozd.